

ingen Begne komme her inde paa en sund, god og naturlig Maade, før vi faa vor naturlige og lovlige Ret anerkendt. Derfor siger jeg: Det kunde paa ingen Maade afholde mig fra at holde paa de 137 Medlemmer, selv om jeg skulde skride til det paa Grundlag af den sidste Fortolkning af det samme ærede Medlem i Retning af, at vi blive et storpolitiserende Folk. Jeg vil sige, at den Dag, det danske Folks store Flertal tager Interesses for Grundprincipperne og Grundlaget, hvorpaa hele vort politiske Liv hviler, bliver det en daarlig Tid at leve i for den almindelige Mand, og de Tider, der komme bagefter, ville blive endnu daarligere. Jeg vilde derfor anse det for den største Ulykke, der kunde ske, dersom Folk tabte Interessen for de Grundprincipper, hvormed der kæmpes her i Landet. Nu vil jeg haabe, at den højtærede Indenrigsminister er bleven klar over den Modtagelse, dette Lovforslag har faaet. Jeg har lagt Mærke til, at han ikke har haft et eneste Medlems Tilslutning med Undtagelse naturligvis af det ærede Medlem for Kjøbenhavns 6te Valgkreds (Gad), som dog ogsaa havde Indvendinger imod Lovforslaget, og det ærede Medlem for Aarhus 1ste Valgkreds (Leth-Gespensen). Derne sidste er imidlertid kun en halvvejs Ven, og han faar Ministeren vist ikke nogen Glæde af i Længden alligevel. Men jeg haaber altsaa, at den ærede Minister, gennem den Modtagelse, Lovforslaget har faaet, har faaet en Følelse af, at han gør allerflest i at holde sig til sit eget gode gamle Forslag. Naar han vil komme til os med sit gode gamle Forslag, og i den samme gode Mening, kan han efter de Udtalelser, der ere faldne her i Dag, være overbevist om, at der vil være Tilslutning fra Flertallet til dette Forslag, men naar han gaar paa Bildmænd, som Landstinget laver ham, og saa kommer herved og skal forsvare de Bildmænd over for sit eget Forslag, kommer han i en forunderlig Stilling, og den er han i i Dag. Derfor er jeg glad ved, hvad der er hændet her idag, derfor siger jeg, at det eneste, jeg kunde være tilfreds med for mit Vedkommende, er dette: at faa de 137. Naar vi saa have faaet dem, snakke vi om en Grundlovsforandring bagefter. Men, lad os først faa den grundlovmæssige Ret, vi forlange ikke mere.

Indenrigsministeren (Hørring): Jeg skal ikke gentage, hvad jeg før sagde, jeg skal i saa Henseende henvise den sidste ærede Tale til at læse igennem i Rigsdagstidenden, hvad jeg har sagt. Jeg tror, han vil finde god Mening deri, og han vilde vist

nok ogsaa komme til at erkende, at den Stilling, jeg har indtaget i Dag, aldeles ikke er saa fortvivlet, som han mener, den er, men tværtimod meget klar. Men Forstøtten mellem os er netop dette, at det ærede Medlem gaar ud fra, at Grundlovens § 32 kun kan opfyldes paa een Maade, nemlig ved en fuldstændig Revision af Valgkredsene, medens jeg har den Opfattelse — og den Opfattelse er ogsaa Regeringens — at man lige saa vel kan gaa den Vej at foretage en partiel Revision. Det er en Fremgangsmaade, der er i Overensstemmelse med § 32, er en Opfyldelse af denne Paragraf, om det end ikke er en Opfyldelse, der gaar saa vidt som en fuldstændig Revision. Det er jo netop dette Standpunkt, Regeringen har indtaget i Aarene 1880—86, og naar man i 1891 gik til at fremsætte her i Folketinget et Lovforslag om en fuldstændig Revision, var det ikke, fordi Regeringen forlod sit tidligere Standpunkt. Jeg skal med den ærede Formands Tilladelse blot oplæse nogle faa Ord, som den daværende Indenrigsminister udtalte her i Salen i Januar 1891, da Forslaget var til 1ste Behandling. Han sagde om Forslaget, altsaa for saa vidt det angik den fuldstændige Revision: „Men jeg anser det ikke for heldigt eller lykkeligt for Fremtiden, at man i øvrigt gaar den Vej. Som sagt, det sker kun, fordi det ikke godt kan være anderledes, som Forholdene have udviklet sig“. Det sidste hentyder til — og det er i øvrigt forklaret af Ministeren den Gang — at man har ført fast paa den Vej, som Regeringen ansaa for den heldige. Saa sagde det ærede Medlem, at jeg skulde blot komme med Regeringens Forslag og mene det godt med Regeringsforslaget, saa blev det nok vedtaget. Ja, jeg takker det ærede Medlem, men Erfaringen i saa Henseende gaar rigtignok i sin modsat Retning. Da Regeringen fremsatte sit Forslag i 1891, blev det aldeles ikke vedtaget, men det blev fuldstændig omkalfatret. Det vandt jo slet ikke Tilslutning her i Tinget, og Spørgsmaalet er saa tilmed det, hvad Tilslutning det vil vinde i Landstinget. Altsaa, det er ikke andet end, som jeg har sagt tidligere, i god Continuation af Regeringens Stilling i denne Sag i tidligere Tid, naar man siger: Lad os dog se at ændre paa de store Misforhold, der ere i mange Valgkredse, paa en Maade, som vi kunne naa igennem med, altsaa paa den Vej, som Regeringen har villet tidligere, og som Landstinget vil nu, nemlig ved en partiel Revision.

B. Holm: Regeringens og dens Tilhængeres Bøne til at fortolke Grundloven